

Cô Gái Tội Nghiệp

Vậy thì có gì là lạ! Con gái - con trai đi thi tốt nghiệp cũng như nhau thôi chứ! Thế mà buổi tối trước khi lên đường ứng thí, má tôi lo lắng dặn dò:

- Con à, chuyện thi cử rất quan trọng. Con gái đi thi phải ý tứ!

Tôi cắc cớ:

- Ý tứ là sao má?

Má tôi chép miệng:

- Trời ơi! Con gái con đứa gì mà...

Tôi cười hì hì:

- Thôi má ơi! Thi tốt nghiệp dễ ồm, ai mà không đậu!

- Con còn trẻ người non dạ quá - bà thử dài - đi thi, con phải chú ý đến những đứa ngồi kế mình. Đừng hỏi ai, cũng đừng cho ai hỏi, không khéo bị thầy cô rầy nghe con. Nhất là mấy đứa con trai, nguy hiểm lắm! Tụi nó hay cục cựa, con gái má mà ngồi kế cũng bị phiền phức...

Không biết má tôi còn nói đến bao lâu nữa, nhưng có lẽ khi phát hiện ra tiếng "khò... khò...", bà đã lặng lẽ giảng mừng cho tôi.

Sáng.

Hôm nay má tôi nấu một tô hoành thánh đặc biệt. Dù đã dậy từ sớm tinh mơ, tôi vẫn không ăn thông thả được. Biết rằng thi tốt nghiệp "ai mà không đậu" tôi vẫn thấy sờ sờ thế nào.

Tôi thì thảo:

- Ê, phòng 503 ở đâu?

Nhỏ Hồng gắt lên:

- Mày làm nhảm cái gì vậy? Nói lớn chút coi!

Tôi thấy tức cười quá mà cười không nổi. Tại nó không biết ấy chứ, cái tật của tôi mỗi khi đến đâu có không khí thi cử là tự nhiên "volume" giảm đột ngột.

- Chuông rồi kìa, đi đi. - trên lầu mà mày quên rồi sao?

Tôi liú riu lên cầu thang. Bỗng dưng hôm nay tôi ngoan ngoãn lạ kỳ, bị nó chỉ huy ngược!

Vừa vào đến chỗ ngồi, tôi muốn té xỉu. Lù lù bên cạnh tôi là một tên "con trai, nguy hiểm lắm" Tôi nhẩn trá nhíu mày dữ dội, cố hình dung lại "bài diễn văn" của má tôi để đem ra đối phó. Nhưng chỉ nhớ câu "đi thi, con phải..." tôi đã thấy "lên ruột".

Bỗng một giọng ồm ồm làm tôi giật bắn:

- Bạn nhức đầu hả?

-.....

- Tôi có đau nè!

-.....

Đề Hóa quả nhiên "dễ ồm", làm rẹt rẹt 30 giây đã xong phần lý thuyết. Hà! - Tôi xoa tay - bài tập này chỉ cần 15 phút nữa là ngồi chơi được rồi.

Sao kỳ vậy cà? 15 phút trôi qua, tôi hơi hoảng. Ra số âm là sao? Mô hôi trên trán bắt đầu nhỏ toong toong. Tôi liếc sang bên cạnh. Hừm! Hắn đã xếp bài ngay ngắn tự bao giờ, còn bấm viết tanh tách nữa chứ! Lúc này tất cả tập trung vào việc đấu tranh tư tưởng dữ dội: hỏi hay không hỏi? Cô giám thị đang ngồi trên bàn giáo viên, nhìn băng quơ ra cửa sổ. Thình thoảng có tiếng xì xào, cô chỉ suýt suýt vài cái. Tay chân tôi đột nhiên lạnh toát, lóng ngóng như que củi.

- Ê... ê... - Tôi thì thảo một cách tuyệt vọng - "Ấy" ơi "ấy"!

Phòng thi im phăng phắc, đến nỗi một con ruồi bay ngang còn nghe tiếng nó vuốt râu. Thế mà hắn vẫn ngồi im như tượng, chẳng thèm đếm xỉa gì đến tín hiệu cầu cứu của tôi. Đúng là đồ... đồ con trai!

- Reng!... Reng... reng...!!

Tôi hậm hực đứng dậy, gom vôi viết thước vào hộp, dành để dở câu cuối bài tập Hóa, tức thật. Bên kia, hắn cũng lục tục đứng dậy.

- Làm bài được không bạn?

- Hừm!

Tôi rào bước ra khỏi lớp, không nói thêm lời nào. Hắn phóng theo sau, í ới:

- Ô nè... Bạn gì ơi! Đợi với...

Tôi hòa vào đám đông, mất hút. Con trai - thật đáng ghét!

Con nhớ kỹ lại coi, có để trong cặp không?

- Chắc chắn mà! - tôi phát cáu - Thôi khỏi thi luôn!

- Trời ơi, có thể dự thi mà cũng để mất nữa!

Quang cảnh phòng tôi như bãi chiến trường, quyển sách nào cũng được lục soát cẩn thận. Thẻ dự thi, một mảnh giấy vô tri vô giác nhưng đối với tôi lúc này quý giá biết bao. Tôi dùng dùng dắt xe ra cổng.

Tại sao bao nhiêu rắc rối cứ đổ lên đầu mình thế này?

Tôi tự nhủ: "Bình tĩnh, còn thể học sinh, đâu có sao!". Thế mà vừa đến văn phòng, tôi đã bật khóc nức nở:

- Hu... hu... Em làm mất thẻ dự thi rồi!

Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào tôi, thương hại. Một thầy giám thị đến, ôn tồn nói:

- Thôi, em cứ lên thi bình thường, rồi làm đơn có mất sau.

- Hic... hic... cảm ơn thầy... hic!

Sắp đến giờ phát đề rồi! Tôi chạy ba chân bốn cẳng, nước mắt nước mũi còn tèm lem. Và, vừa đến nấc thang cuối cùng, tôi bỗng thấy... cái thẻ! Hắn mỉm cười:

- Hôm qua bạn quên, mà Vinh kêu bạn không nghe!

Tôi hóa thành Thị Hến.

Tôi giãy nảy:

- Vinh này cứ chọc người ta hoài, tui ăn luôn ly chè của ông bi giờ?

Hắn lại cười:

- Thôi không nói nữa. Bây giờ trước mắt là thi Đại học. Hôm nay mình làm "Hội nghị Diên Hồng" quyết tâm thi đậu nha!

Tôi bỗng nhớ lại lời má tôi "bình luận" ở nhà:

- Hừm! Con gái tốt nghiệp!

Còn con gái Đại học thì sao nhỉ? - Tôi tự hỏi.

Nắng chiều ửng hồng trên những cánh hoa phượng đang rơi... rơi